

[Første næstformand]

Jeg beder om, at man også tager hensyn til sin sprogmæssige udtryksform.

Arentoft (FP):

Hr. Bilgrav-Nielsen hænger sig i, at man ikke kan afbryde og forhandle i flere dage, og bliver også ved med at hænge sig i 10 mia kr. osv. osv.

Jeg tror nok, der er en del folketingsmedlemmer, der kan huske natten til store bededag 1974, hvor vi så solen stå op over Holmens Kirke; da snakkede man hele natten og nåede til et resultat ud på morgenstunden. Hvis man tager fat nu, er det da muligt, man kunne snakke sammen. Hvis ellers I kunne tænke jer at være i stue med os, så kunne det da godt være, man kunne bruge natten og måske nå frem til et resultat i løbet af den.

I virkeligheden ville det mest logiske stemmemønster være, at regeringspartierne og de radikale stemte denne finanslov hjem – det er dem, der har lavet den, det er de radikale og regeringen, der har siddet og snakket de sidste par dage uden os – og at så fremskridtspartiet, SF og VS, som hele tiden har tilkendegivet, at vi stemmer imod, stemmer imod, mens socialdemokratiet, som siger, at det hverken vil have lod eller del i dette her, undlader at stemme.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Man anvender normalt formen fru eller hr. med efterfølgende navn og ikke direkte tiltale.

Anne Grete Holmsgård (VS):

VS stemmer nej til finansloven. Vi hverken kan eller vil acceptere den økonomiske politik, regeringen fører, og vi vil ikke begræde, at regeringen nu langt om længe falder – hvad den formentlig gør – eller rettere sagt nu bliver tvunget til at udskrive et valg på grund af, at den er kommet i mindretal. Den har været i mindretal mange gange, men hver gang har den valgt at klæbe til taburetterne, at sige, at den kunne leve med situationen. Det kan den ikke i dag, når finansloven bliver nedstemt.

De borgerlige ordførere har heroppefra gjort det samme, som de gjorde i går: de har forsøgt at forherlige regeringens politik, de har forsøgt at fremstille situationen sådan: den økonomiske situation er blevet vendt,

endelig er der genopretning på vej, endelig styrer vi ikke længere mod afgrunden. Det er stort set indholdet af de ord, hr. Gammelgaard kom med i dag og i går, de ord, hr. Fogh Rasmussen kom med i dag og i går, og det var sådan set også suppen på urterne fra hr. Erhard Jakobsen, selv om han jo altid er lidt mere morsom og lidt mere underholdende – i hvert fald for pressen og til dels også for os andre – når han går op og fyrer sit ulidelige gas af heroppefra.

Det må mildest talt gøre ondt langt ind i hjertet hos mange af de mennesker, mange af de danskere, der er blevet ramt af regeringens økonomiske politik: dem, der er blevet ramt af karensløst, dem, der er blevet ramt af den nye fattighjælpsparagraf i bistandsloven, dem, der kan se deres arbejdsløshedsunderstøttelse blive udhulet år for år. Fastfrysningen af den svarer i virkeligheden til, at man på nuværende tidspunkt har mistet 5–6 pct. i realværdi af understøttelsen fra sidste år, hvor det blev gennemført, og til i år. Det gælder alle de andre indgreb, det gælder bloktilskudsreduktionerne, som har betydet, at kommunerne har færre indtægter fra staten og dermed må sætte taksterne på daginstitutionerne op, må sætte taksterne på den kollektive trafik op osv. osv. Det skal nok være rart for dem at høre en hr. Erhard Jakobsen, der står herinde og siger: så slemt er det jo heller ikke, for der er i virkeligheden mange andre, der har det lige så forfærdeligt i dette land.

Ud over det bryster regeringen sig af, at den nu – hvis den i øvrigt fik sin finanslov igennem – til næste år ville være i stand til at fremvise et resultat, der for første gang i løbet af de sidste 8–9 år fremviser et fald i statskassens underskud. Men det er ingen kunst. Det er ingen kunst at få underskuddet til at falde, hvis man bare er tilstrækkelig kynisk. Det er ingen kunst at få det til at falde, når det, man gør, er, at man hugger fra alle dem, som man ingen respekt har for, fra alle dem, som man godt ved aldrig på noget tidspunkt kommer til at udgøre éns egne vælgere. For det er jo lige præcis den gruppe, man hugger fra. Man hugger fra dem, der har det dårligst i forvejen, og som aldrig har udgjort kernevælgerne, hverken i venstre eller hos de konservative eller i CD.

Det forsøger man så at fremstille som den nødvendige politik, og man hyller sig i alt